

PARAULES A LA NIT

Els ulls tencats, reposém; el silenci és gran a l'entorn del nostre llit. — ¡Oh nits inefables d'estiu! — Ella m'creu dormida i posa sa mà tebia sobre mon bras.

I mormola: ¿Dorms, Bilitis? El cor em bat, pro sense respondre respiro acompassadament com una dona breçada per els somnis.

Allavors ella comença a parlar:

« Ja que no em sents—diu—¡cóm t'aimo! » I repeteix el meu nom: « Bilitis... Bilitis... » I em toca suauement am la punta de sos dits tremolosos:

« Aquesta boca és meva, ben meva! ¿N'hi ha un' altre de tant bella a n'el mon? Ah! felicitat, ma felicitat! Son meus aquets braços nuus, aquesta nuca, aquets cavells... »

CANÇÓ

La nit és tan profunda que m'entra als ulls. — No veurás pas el camí; et perdrás en el bosc.

La remor de les cascates, m'aixorda. — No arribará á tú la veu de ton aimant encare que sigui a vint passos.

La olor de les flors és tan forta que defalleixo i vaig a caure. — No l' sentirás pas aprop teu si 's creua en ton camí.

— ¡ Ah! és ben lluny d'aquí, és a l' altre costat de la montanya; pro el veig, l' entenc i el sento aprop meu com si em toqués.

IMPACIENCIA

Em vaig tirar en els seus braços plorant, i per llarga estona ella va sentir corre mes llàgrimes teviesas sobre la seva espatlla, fins qu' el dolor em va deixar parlar:

Ai — li diguí — no soc més qu' una nena; els joves no 'm miren. ¿ Cuan tindré com tu els pits de dona que inflen la roba i exciten el bes? »

Cap jove te per mí una mirada curiosa si la

meva túnica és desfá; si cau una flor dels meus cavells cap la cull; encare cap m' ha dit qu' em mataria si jo donava l tresor de ma boca a un altre.

La resposta ha sigut tendrívola: « Bilitis, petita verge — m' ha dit — tu crides com una gata a la lluna i et desconçoles sense raó. Les noies més impacientes no son pas les que s' es-cull més aviat.

CANÇÓ

El primer em va donar un collar, un collar de perles que val com una vila am sos palaus i sos temples, am sos tresors i sos esclaus.

El segón va fer versos per mi. Deya qu' els meus cavells son negres com els de la nit i qu' els meus ulls son blaus com els del matí.

El tercer era tan bell que sa mare no podia abraçar-lo sens enrogir. Va posar ses mans sobre mes genolls i sos llavis besaren mon peu nu.

I tu, tu no m' has dit res. Ni m' has donat res, car ets pobre. I no ets pas bell, pro es a ne tu que jo aymo.

C. R.

(Traducció de *Les chansons de Bilitis* de Pierre Louys)

Aquesta ciutat — (Venècia) — ens predica cada día pera que realisém l' acte qu' és la me-teixa génessis de la nostra especie: l' esforç que consisteix en superar-nos sense descanç. Ella ens prova qu' és possible que l dolor es transformi en energia eficaz i estimulante; ens afirma que l plaer és l' instrument de coneixença més segur que la Natura ens ofereix: ens diu que aquell que ha sofert molt te menys saviesa que aquell que ha gosat molt.

Fuoco. Gabrielle d' Annunzio.

